



Határtalanul!

A Határtalanul! program az „Együtt erő vagyunk, szerteszét gyöngeség.” című, HAT-18-01-0502 pályázatot 2096863 Ft-tal támogatta.



EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKÉZELŐ

„Együtt erő vagyunk, szerteszét gyöngeség.”

Székelyföldön innen, Szászföldön túl



Már hetekkel korábban izgatottan vártuk a Határtalanul! pályázat keretében szervezett első osztálykirándulásunkat, a megelőző estén pedig én már aludni sem tudtam.

Reggel 6 órakor indultunk az iskolától busszal. Ahogy a határhoz közeledtünk, egyre mostohább lett az időjárás. Sajnos az ártándi határátkelőnél több órán keresztül várakoztunk az átjutásra. A sikeres határátlépés után azonnal meg is álltunk Nagyváradon, Ady Endre szülőhelyén. Itt csatlakozott hozzánk Brigitta néni, az idegenvezetőnk, aki egészen szerdáig kalauzolt minket. Első állomásunk a Nagyboldogasszony Székeseegyház volt, ahol az egyik Szent László hermát őrzik. A templom barokk stílusban épült, a hermát sok más ereklyével együtt, az emeleten helyezték el. Ezután egy kis városnézés következett: megtekintettük a Fekete Sas palotát, több teret, kis sétát tettünk a belvárosban, végül koszorút helyeztünk el az Ady Endre líceum emléktáblájánál. Sajnos a csúszás miatt ezen a napon több várost

nem látogattunk meg, átkeltünk a Királyhágón, majd szálláshelyünk, Magyarvista felé vettük az irányt. A buszon sem maradtunk információ nélkül, az osztályból mindenkinek beszámolóval kellett készülnie az egyes helyszínekből. Én éppen ezen a napon tartottam kiselőadást a Havasreketyei-vízesésről, amit a sok eső miatt nem tudtunk megnézni. A buszút hosszú, kanyargós volt, akkor még nem tudtam, hogy minden nap ennek a többszöröse vár ránk. A szálláshelyünk jó volt, attól eltekintve, hogy az egyik törölközőmet otthagytam, még szerencse, hogy volt másik. A szobatársaimmal jól elvöltünk, de éjfélnél tovább nem maradtunk fent.

Reggel megreggeliztünk, majd csomagjainkkal együtt szálltunk is fel a buszra, ami először Kolozsvárra, a János Zsigmondról elnevezett Unitárius Kollégiumba vitt minket. Az iskola könyvtárát jó néhány doboz könyvvel gazdagítottuk, aminek a vendéglátóink nagyon örültek.





Sokat megtudtunk az iskola történetéről, jelenéről, de a rossz idő miatt az ott tanuló diákok nem tudták megmutatni Kolozsvárt. Mi azért töretlen lelkesedéssel haladtunk a belvárosba, ahol a Mátyás emlékművet és lovasszobrot tekintettük meg, nem volt melegünk. Ezen a napon következő megállónk a Tordai sóbánya volt. Gyalog haladtunk egyre mélyebbre és mélyebbre, amíg el nem értük az aknák szintjét. Féltem?- Igen. Megérte a látványért?- Igen. A sóbánya után már csak Farkaslaka volt hátra. Ide hosszú és unalmas út vezetett, de legalább közel volt a szálláshoz, Székelyszentlélekhez. Tamási Áron sírjának megtekintése után végre megpihenhettünk a szálláson, ahol 2 éjszakát is eltöltöttünk. A vacsoránk volt csak melegétel, de este is ugyanolyan jól esett, mintha délben ettem volna.

Másnap reggel a nap még az ágyban talált minket, de gyorsan összeszedelőzködtünk és indultunk is Korondra. Korondon nem volt sem múzeum, sem templom, de kirakodó árus annál több. Egy kis buszozás után, rövid kitérőt tettünk egy vízeséshez, majd a csíksomlyói kegytemplomot látogattuk meg, amit a Pápa is rövidesen meglátogat. További utunk a Gyilkos-tóhoz vezetett, amiből ijesztő karók meredtek ki. Az egész tó csodás hegyvidéken fekszik, nem messze tőle, bejártuk a Békás-szoros egy részét, lenyűgöző látvány volt.

Csütörtök reggelre végre kisütött a nap. Ilyen szép időben sokkal vidámabban telt a városnézés is. Segesvárat már egy új idegenvezetővel ismertük meg. Nekem legjobban az óratorony és a diákok lépcsője tetszett, nem beszélve a dombról elénk táruló csodás kilátásról. Délután az utuk Nagyenyedre vezetett, Jókai Mór egyik regényének színhelyére. A kollégium udvarán fel is idéztük a két fűzfa történetét. Estefelé fáradtan, de törve nem, megtekintettük Vajdahunyad hatalmas és mesébe illő csodaszép várát. Sok várat láttam már, de bizton állítom, hogy ez az egyik legszebb közülük, még egy makettet is vettem róla.

Az utolsó napra már csak Déva vára maradt a látnivalók közül, ahova egy felvonóval lehetett feljutni. Amikor beálltam az üvegekapszulába és elkezdett felemelkedni, a kilátás nagyon szép volt, de egy kicsit berezeltem. A várból is szép lehetett volna a kilátás, ha egy nagy felhő el nem takarja a környéket. A lejutás nem ment egyszerűen, a felvonót valamilyen okból meg kellett szerelni, csak fél órás várakozás után jutottunk le a várból.



A hazaút sokkal gyorsabban és könnyedebben eltelt, mint idefelé. Én remekül éreztem magam Erdélyben, egyedi tájai, csodás helyszíne kellemes emlékeket hagyott bennem, szívesen fogok visszatérni ide.

Math Bence 7K



Képek a Galériában is láthatók.